

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera a opta)

20 mai 2020*

„Acțiune în anulare – Energie – Piața internă în sectorul gazelor naturale – Directiva (UE) 2019/692 – Adăugarea articolului 49a la Directiva 2009/73/CE, cu privire la adoptarea de decizii de derogare de la anumite dispoziții ale directivei – Aplicarea Directivei 2009/73 în privința conductelor de gaz înspre sau dinspre țări terțe – Contestarea termenului stabilit la 24 mai 2020 pentru acordarea de derogări de la obligațiile Directivei 2009/73 – Lipsa afectării directe – Lipsa afectării individuale – Inadmisibilitate”

În cauza T-530/19,

Nord Stream AG, cu sediul în Zoug (Elveția), reprezentată de M. Raible, de C. von Köckritz și de J. von Andreae, avocați,

reclamantă,

împotriva

Parlamentului European, reprezentat de L. Visaggio, de J. Etienne și de I. McDowell, în calitate de agenți,

și

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat de A. Lo Monaco și de S. Boelaert, în calitate de agenți,

pârâte,

având ca obiect o cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea parțială a Directivei (UE) 2019/692 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 de modificare a Directivei 2009/73/CE privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale (JO 2019, L 117, p. 1),

TRIBUNALUL (Camera a opta),

compus din domnii J. Svenningsen (raportor), președinte, R. Barents și C. Mac Eochaidh, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

dă prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Ordonanță

Istoricul cauzei

- 1 Directiva 2003/55/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2003 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale și de abrogare a Directivei 98/30/CE (JO 2003, L 176, p. 57, Ediție specială, 12/vol. 2, p. 80) a fost abrogată și înlocuită cu Directiva 2009/73/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 (JO 2009, L 211, p. 94).
- 2 Directiva 2009/73 urmărește să instituie norme comune privind transportul, distribuția, furnizarea și înmagazinarea gazelor naturale pentru a permite accesul pe piață și pentru a favoriza concurența echitabilă și nediscriminatorie. În această privință, directiva menționată prevede printre altele obligația de a separa sistemele de transport și operatorii de transport și de sistem, precum și instituirea unui sistem de acces nediscriminatoriu al terților la sistemele de transport și de distribuție a gazelor, pe baza unor tarife publicate.
- 3 Potrivit articolului 36 din Directiva 2009/73, noile infrastructuri de gaze naturale de mari dimensiuni, și anume interconexiunile, instalațiile de gaze naturale lichefiate sau instalațiile de înmagazinare, pot beneficia, la cerere și în anumite condiții, pentru o perioadă determinată, de o derogare de la unele dintre obligațiile prevăzute de această directivă. Pentru a beneficia de această derogare, trebuie să se demonstreze printre altele că investiția va întări concurența în furnizarea de gaze naturale și va îmbunătăți siguranța alimentării și că nivelul de risc legat de investiție este de așa natură încât investiția s-ar realiza numai în cazul în care se acordă o derogare.
- 4 Reclamanta, Nord Stream AG, este o societate de drept elvețian deținută în proporție de 51 % de societatea rusă PJSC Gazprom, precum și de patru societăți elvețiene, în proporție de 15,5 % pentru două dintre acestea, deținute indirect de două societăți germane, și, respectiv, de 9 % pentru celelalte două, una fiind deținută indirect de o societate franceză, iar cealaltă fiind o filială a unei societăți neerlandeze. Reclamanta deține și exploatează „Nord Stream”, un sistem de două conducte a căror construcție s-a finalizat în anul 2012 și a căror exploatare este prevăzută pentru o durată de 50 de ani. Acest sistem asigură transportul gazelor între Vyborg (Rusia) și Lubmin (Germania), în apropiere de Greifswald (Germania). Odată ajunse pe teritoriul german, gazele sunt transportate în conductele terestre NEL și OPAL, care sunt supuse, sub controlul autorității germane de reglementare, obligațiilor prevăzute de Directiva 2009/73.
- 5 La Propunerea [COM(2017) 660 final] a Comisiei Europene din 8 noiembrie 2017, Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene au adoptat, la 17 aprilie 2019, Directiva (UE) 2019/692 de modificare a Directivei 2009/73 privind normele comune pentru piața internă în sectorul gazelor naturale (JO 2019, L 117, p. 1, denumită în continuare „directiva atacată”), care a intrat în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării, respectiv la 23 mai 2019.
- 6 Potrivit considerentului (3) al directivei atacate, aceasta urmărește să abordeze obstacolele din calea finalizării pieței interne a gazelor naturale, rezultate din faptul că normele pieței Uniunii nu se aplică liniilor de transport al gazelor înspre și dinspre țări terțe.
- 7 În această privință, articolul 2 punctul 17 din Directiva 2009/73, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, prevede că noțiunea de „conductă de interconexiune” înseamnă nu numai „[orice] linie de transport care traversează sau trece peste o frontieră dintre două state membre cu scopul de a conecta sistemul de transport național al respectivelor state membre”, ci și, în prezent, „[orice] linie de transport dintre un stat membru și o țară terță până pe teritoriul statelor membre sau până la marea teritorială a respectivului stat membru”.

- 8 Totuși, potrivit articolului 49a alineatul (1) din Directiva 2009/73, astfel cum a fost adăugat prin hotărârea atacată, „[î]n ceea ce privește liniile de transport al gazelor între un stat membru și o țară terță finalizate înainte de 23 mai 2019, statul membru în care este situat primul punct de conectare al liniei de transport menționate la rețeaua de transport a [acestui] stat membru poate decide să deroge de la [anumite dispoziții ale Directivei 2009/73], în ceea ce privește tronsoanele unei astfel de linii de transport al gazelor care sunt situate pe teritoriul său și în marea sa teritorială, din motive obiective, cum ar fi pentru a permite recuperarea investițiilor efectuate sau din motive de siguranță a furnizării, cu condiția ca derogarea să nu afecteze concurența sau funcționarea efectivă a pieței interne a gazelor naturale sau siguranța aprovizionării în Uniune”. Articolul 49a alineatul (1) mai prevede, pe de o parte, că derogările de acest tip sunt „limitat[e] la maximum 20 de ani pe baza unei justificări obiective, care poate fi reînnoită dacă este cazul și po[t] fi supus[e] unor condiții care contribuie la respectarea condițiilor de mai sus” și, pe de altă parte, că „[o] astfel de derogare nu se aplică liniilor de transport între un stat membru și o țară terță care are obligația de a transpune [Directiva 2009/73 modificată] în ordinea sa juridică [...] în temeiul unui acord încheiat cu Uniunea”.
- 9 Pe de altă parte, directiva atacată a modificat articolul 36 din Directiva 2009/73 prevăzând, la alineatul (1) litera (e) din acest articol, că derogarea acordată în temeiul acestei dispoziții noilor infrastructuri existente nu aduce atingere, printre altele, „securității aprovizionării cu gaze naturale în Uniune”.
- 10 În ceea ce privește transpunerea modificărilor aduse prin directiva atacată Directivei 2009/73, articolul 2 din directiva atacată prevede că, cu excepția celor care nu au nicio frontieră geografică comună și nici linii de transport cu țări terțe, precum și, ca urmare a poziției lor geografice, a Ciprului și a Maltei, „[s]tatele membre [vor] asigura intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma [acestei] directive până la 24 februarie 2020, fără a aduce atingere oricărei derogări acordate în temeiul articolului 49a din Directiva 2009/73”.

Procedura și concluziile părților

- 11 Prin cererea introductivă primită la grefa Tribunalului la 26 iulie 2019, reclamanta a introdus prezenta acțiune, prin care solicită Tribunalului:
- anularea directivei atacate în măsura în care aceasta a introdus în Directiva 2009/73 un nou articol 49a alineatul (3) prima teză, potrivit căruia „[d]eciziile [de derogare] în temeiul alineatelor (1) și (2) [ale acestui articol 49a] se adoptă până la 24 mai 2020”;
 - obligarea Parlamentului și/sau a Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.
- 12 Prin înscrisurile depuse la grefa Tribunalului la 2 octombrie 2019 de Republica Polonă, la 15 octombrie 2019 de Comisie, la 30 octombrie 2019 de Republica Lituania, precum și de Republica Estonia și la 6 noiembrie 2019 de Republica Letonia, acestea au formulat, în temeiul articolului 143 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, o cerere de intervenție în susținerea concluziilor Parlamentului și ale Consiliului.
- 13 Prin înscrisul separat depus la grefa Tribunalului la 14 octombrie 2019, Consiliul a ridicat, în temeiul articolului 130 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, o excepție de inadmisibilitate prin care solicită Tribunalului:
- respingerea acțiunii ca inadmisibilă;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

- 14 Prin înscrisul separat depus la grefa Tribunalului la 15 octombrie 2019, Parlamentul a ridicat, în temeiul articolului 130 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, o excepție de inadmisibilitate prin care solicită Tribunalului:
- cu titlu principal:
 - respingerea acțiunii ca inadmisibilă;
 - obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată;
 - cu titlu subsidiar, în cazul în care Tribunalul ar respinge excepția de inadmisibilitate sau ar decide să conexeze examinarea excepției de inadmisibilitate cu fondul, stabilirea unor termene noi pentru Parlament și pentru Consiliu pentru a-și prezenta memoriile în apărare.
- 15 În observațiile depuse la grefa Tribunalului la 6 decembrie 2019 cu privire la excepțiile de inadmisibilitate ridicate de Parlament și de Consiliu, reclamanta solicită Tribunalului să le respingă ca nefondate și, în consecință, să declare acțiunea admisibilă.
- 16 Prin decizia din 4 aprilie 2020, președintele Tribunalului a hotărât, în temeiul articolului 67 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, având în vedere împrejurările specifice ale prezentei cauze, judecarea acesteia cu prioritate.

În drept

Cu privire la excepțiile de inadmisibilitate

- 17 În sprijinul excepției de inadmisibilitate ridicate, Parlamentul susține că reclamanta nu are calitate procesuală pentru a solicita anularea parțială a directivei atacate și, în plus, are îndoieli cu privire la interesul acesteia de a exercita acțiunea în anularea parțială a directivei menționate. La rândul său, în sprijinul excepției de inadmisibilitate ridicate, Consiliul susține că acțiunea este inadmisibilă, întrucât, în primul rând, reclamanta nu ar avea interesul de a exercita acțiunea în anularea parțială a directivei atacate, în al doilea rând, aceasta nu ar avea calitate procesuală pentru a solicita anularea parțială a directivei menționate și, în al treilea rând, anularea parțială solicitată ar conduce la modificarea substanțială a directivei atacate.
- 18 Reclamanta susține că are interesul de a exercita acțiunea și calitate procesuală activă pentru a solicita anularea parțială a directivei atacate.
- 19 În această privință, în temeiul articolului 130 din Regulamentul de procedură, atunci când, prin înscris separat, pârâtul sau pârâții solicită Tribunalului să se pronunțe asupra inadmisibilității sau asupra necompetenței fără a intra în dezbateră fondului, acesta trebuie să se pronunțe asupra cererii cât mai curând cu putință, dacă este cazul, după ce va fi deschis faza orală a procedurii.
- 20 În speță, Tribunalul se consideră suficient de lămurit de înscrisurile din dosar și decide să se pronunțe prin ordonanță motivată cu privire la excepțiile de inadmisibilitate ridicate de Parlament și de Consiliu, fără a fi necesar să deschidă faza orală a procedurii, înțelegându-se că, pentru motivele care urmează și independent de aspectul dacă reclamanta dovedește interesul de a exercita acțiunea, aceasta nu a dovedit că avea calitatea procesuală activă pentru a solicita anularea parțială a directivei atacate.

Considerații introductive

- 21 Potrivit articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, „[o]rice persoană fizică sau juridică poate formula, în condițiile prevăzute la primul și al doilea paragraf, o acțiune împotriva [prima posibilitate] actelor al căror destinatar este sau [a doua posibilitate] care o privesc direct și individual, precum și [a treia posibilitate] împotriva actelor normative care o privesc direct și care nu presupun măsuri de executare”.
- 22 În această privință, deși articolul 263 al patrulea paragraf TFUE nu face referire în mod expres la admisibilitatea acțiunilor în anulare introduse de persoanele fizice sau juridice împotriva unei directive, reiese totuși din jurisprudență că numai această împrejurare nu este suficientă pentru a declara inadmisibile asemenea acțiuni. Astfel, instituțiile Uniunii nu pot exclude, numai prin alegerea formei actului în cauză, protecția jurisdicțională pe care o oferă persoanelor fizice sau juridice această dispoziție a tratatului (a se vedea prin analogie Ordonanța din 10 septembrie 2002, *Japan Tobacco și JT International/Parlamentul și Consiliul*, T-223/01, EU:T:2002:205, punctul 28 și jurisprudența citată).
- 23 Acestea fiind spuse, conform articolului 288 al treilea paragraf TFUE, o directivă are ca destinație statele membre. Astfel, în temeiul articolului 263 al patrulea paragraf TFUE, persoanele fizice sau juridice, precum reclamanta, pot formula o acțiune în anulare împotriva unei directive numai cu condiția ca, potrivit celei de „a doua posibilități”, aceasta să le privească direct și individual sau, potrivit celei de „a treia ipoteze”, aceasta să fie un act normativ care le privește direct și care nu presupune măsuri de executare [a se vedea în acest sens Hotărârea din 25 octombrie 2010, *Microban International și Microban (Europe)/Comisia*, T-262/10, EU:T:2011:623, punctul 19, Hotărârea din 6 septembrie 2013, *Sepro Europe/Comisia*, T-483/11, nepublicată, EU:T:2013:407, punctul 29, și Ordonanța din 7 iulie 2014, *Wepa Lille/Comisia*, T-231/13, nepublicată, EU:T:2014:640, punctul 20].
- 24 În ceea ce privește noțiunea de „act normativ” în sensul celei de „a treia posibilități” de la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, aceasta trebuie înțeleasă ca vizând orice act cu aplicabilitate generală, cu excepția actelor legislative. Astfel, cu privire la aceste din urmă acte, autorii Tratatului de la Lisabona au intenționat să mențină o abordare restrictivă în ceea ce privește posibilitatea particularilor de a solicita anularea lor, care este condiționată de demonstrarea faptului că actele legislative menționate îi „privesc direct și individual” (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 octombrie 2013, *Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul și Consiliul*, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punctele 59 și 60, precum și Secretariatul Convenției Europene, Raportul final al Cercului de discuții cu privire la funcționarea Curții de Justiție din 25 martie 2003, CONV 636/03, punctul 22, și Raportul Prezidiului Convenției din 12 mai 2003, CONV 734/03, p. 20).
- 25 În această privință, distincția dintre un act legislativ și un act normativ se întemeiază, potrivit Tratatului FUE, pe criteriul procedurii, legislativă sau nelegislativă, care a condus la adoptarea sa (a se vedea Ordonanța din 7 ianuarie 2015, *Freitas/Parlamentul și Consiliul*, T-185/14, nepublicată, EU:T:2015:14, punctul 26 și jurisprudența citată). Astfel, conform articolului 289 TFUE, actele juridice adoptate prin procedură legislativă constituie acte legislative, la fel ca, în cazurile specifice prevăzute de tratate, anumite acte adoptate la inițiativa unui grup de state membre sau a Parlamentului, la recomandarea Băncii Centrale Europene (BCE) sau la solicitarea Curții de Justiție sau a Băncii Europene de Investiții (BEI).
- 26 În speță, este cert că directiva atacată a fost adoptată în temeiul articolului 194 alineatul (2) TFUE și potrivit procedurii legislative ordinare, astfel cum este detaliată la articolul 294 TFUE. Prin urmare, directiva menționată constituie un act legislativ în sensul Tratatului FUE, inclusiv articolul 1 din aceasta, care prevede printre altele introducerea articolului 49a în Directiva 2009/73, și a cărei anulare parțială este solicitată de reclamantă în speță.

- 27 În aceste condiții, independent de faptul că, în calitate de directivă, directiva atacată prevede adoptarea de măsuri de transpunere de către anumite state membre, ceea ce exclude deja în sine posibilitatea ca aceasta să fie considerată în principiu ca fiind un act care nu presupune „măsuri de executare”, condiția referitoare la calitatea procesuală activă a reclamantei împotriva directivei menționate nu se poate întemeia pe cea de „a treia posibilitate” prevăzută la al patrulea paragraf al articolului 263 TFUE, întrucât actul atacat, respectiv directiva atacată, nu constituie un „act normativ” în sensul acestei dispoziții.
- 28 În ceea ce privește „a doua posibilitate” prevăzută la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, trebuie amintit că, în anumite împrejurări, chiar și un act normativ care se aplică în general operatorilor economici interesați îi poate privi direct și individual pe unii dintre ei în sensul acestei dispoziții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 ianuarie 1985, Piraiki-Patraiki și alții/Comisia, 11/82, EU:C:1985:18, punctele 11-32, și Hotărârea din 27 iunie 2000, Salamander și alții/Parlamentul și Consiliul, T-172/98 și T-175/98-T-177/98, EU:T:2000:168, punctul 30).
- 29 Astfel, în prezenta cauză, trebuie să se examineze dacă, având în vedere condițiile prevăzute, în ceea ce privește cea de „a doua posibilitate”, la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, reclamanta a demonstrat că directiva atacată o privește direct și individual, amintindu-se că noțiunea de afectare directă și individuală care figurează în această dispoziție corespunde celei de la articolul 230 al patrulea paragraf CE, noțiune pe care autorii Tratatului de la Lisabona nu au intenționat să o modifice (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 octombrie 2013, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul și Consiliul, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punctele 70 și 71).

Cu privire la afectarea directă a reclamantei

- 30 Parlamentul apreciază că dispoziția din directiva atacată a cărei anulare parțială reclamanta o solicită în speță nu o privește direct, deoarece această dispoziție se adresează în mod specific statelor membre, care sunt competente să acorde, la cererea operatorilor, o eventuală derogare și că dispoziția menționată nu are, prin urmare, niciun impact și nici nu produce efecte asupra situației juridice a reclamantei.
- 31 În special, Parlamentul consideră că nimic din dispoziția menționată nu ar obliga reclamanta să solicite, într-un anumit termen, o derogare de la obligațiile prevăzute de Directiva 2009/73, astfel cum a fost modificată. Așadar, în lipsa unei indicații, în directiva atacată, în ceea ce privește data la care reclamanta trebuie să solicite o asemenea derogare, ar reveni statelor membre, în cadrul măsurilor naționale de transpunere a acestei directive, sarcina de a stabili normele de procedură care reglementează introducerea unei cereri de derogare și, în această privință, ele ar dispune de o putere discreționară, sub rezerva instituirii normelor menționate astfel încât să asigure că cererile potențiale de derogare pot fi examinate și, dacă este cazul, admise în timp util.
- 32 Astfel, potrivit Parlamentului, proiectul de lege de transpunere în Germania a directivei atacate este cel care ar trebui luat în considerare, care ar prevedea posibilitatea operatorilor de a formula o cerere de derogare în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare, la 12 decembrie 2019, a acestei legi naționale și, în această privință, în cazul în care reclamanta ar omite să își formuleze cererea în acest termen prevăzut de autoritățile naționale, legea germană menționată este cea care ar avea incidență asupra situației sale juridice, iar nu directiva atacată. Din perspectiva Parlamentului, deși directiva atacată prevede o dată limită pentru acordarea de derogări, statele membre ar dispune de o marjă de apreciere în ceea ce privește data introducerii oricărei cereri de derogare, ceea ce ar presupune că perioada totală în care cererile ar putea fi depuse de operatori și soluționate de autoritățile naționale, perioadă pe care reclamanta o contestă în speță pretinzând că este prea scurtă sau prea strictă, ar varia de la un stat membru la altul. În Germania, procedurile de derogare ar putea fi astfel depuse și soluționate într-o perioadă de cinci până la șase luni, între 12 decembrie 2019 și 24 mai 2020.

- 33 Consiliul susține că nici, în general, directiva atacată, nici, în special, unica dispoziție a acestei directive, a cărei anulare parțială o solicită, nu o privesc direct pe reclamantă. În această privință, reclamanta nu ar explica în ce mod vreuna dintre obligațiile juridice impuse statelor membre prin directiva atacată, inclusiv termenul care le este stabilit pentru a acorda derogări de la Directiva 2009/73, astfel cum a fost modificată, ar putea să producă efecte juridice concrete asupra situației sale. În plus, consecințele punerii în aplicare a directivei atacate asupra reclamantei, astfel cum sunt invocate în cererea introductivă, ar fi pur ipotetice, întrucât s-ar concretiza numai în cazul în care nu i-ar fi acordată o derogare, element care nu era cunoscut la data introducerii prezentei acțiuni. În plus, statele membre ar dispune de o marjă de apreciere în ceea ce privește adoptarea măsurilor naționale de transpunere a directivei atacate și, în special, acestea ar avea toată libertatea în ce privește posibilitatea de a acorda derogări pentru liniile de transport către și dinspre țări terțe. În realitate, prin faptul că a subliniat, la punctul 21 din cererea introductivă, că, „după ce directiva de modificare va fi transpusă în Germania, legislația germană de punere în aplicare a Directivei [2009/73] va fi pe deplin aplicabilă tronsonului german Nord Stream” și prin faptul că a indicat, de asemenea, că intenționează să solicite o derogare autorităților germane, reclamanta ar mărturisi ea însăși că nu sunt îndeplinite în speță condițiile afectării sale directe de către directiva atacată.
- 34 În cererea introductivă și în observațiile cu privire la excepțiile de inadmisibilitate ridicate de Parlament și de Consiliu, reclamanta susține că directiva atacată o privește direct, întrucât, în opinia sa, în lipsa unei decizii de derogare adoptate de autoritatea germană de reglementare în temeiul articolului 49a, astfel cum a fost adăugat la Directiva 2009/73 prin directiva atacată, cerințele acestei din urmă directive îi vor fi aplicabile. Aceasta ar fi situația în ceea ce privește obligațiile referitoare la separarea sistemelor de transport și a operatorilor de transport și de sistem, astfel cum sunt prevăzute la articolul 9 din Directiva 2009/73, obligația de a acorda acces la conducta sa terților, astfel cum este prevăzută la articolul 32 din această directivă, și obligațiile pe plan tarifar, astfel cum sunt prevăzute la articolul 41 alineatele (1) și (6) din directiva menționată, precum și în legile germane de transpunere corespunzătoare.
- 35 Aceste noi obligații ar trebui să implice, pentru reclamantă, modificări importante la acordul dintre acționarii săi, la statutul său și la acordul de transport de gaz pe care aceasta l-a încheiat cu Gazprom export LLC. Or, în această privință, posibilitatea de a obține de la autoritatea germană de reglementare o derogare în temeiul noului articol 49a prevăzut de directiva atacată, care, în cazul său, ar fi excesiv de dificil sau chiar imposibil de obținut, nu ar remedia afectarea directă și gravă a situației reclamantei prin directiva menționată, în special deoarece acest tip de derogare ar fi valabil numai pentru unele dintre obligațiile prevăzute de Directiva 2009/73, aceste derogări ar fi acordate numai cu titlu temporar, iar termenul excesiv de scurt în care autoritățile naționale de reglementare trebuie să se pronunțe cu privire la cererile de derogare, în speță cel târziu la 24 mai 2020, ar compromite posibilitatea reclamantei de a obține o asemenea derogare. În sfârșit, în ceea ce privește dispoziția din directiva atacată care prevede acest termen, a cărei anulare reclamanta o solicită în speță, aceasta nu ar lăsa statelor membre nicio putere de apreciere, astfel încât aplicarea sa ar fi pur automată și ar decurge doar din reglementarea Uniunii.
- 36 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, condiția conform căreia actul Uniunii care face obiectul acțiunii trebuie să privească direct o persoană fizică sau juridică, astfel cum este prevăzută la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE, impune ca două criterii să fie îndeplinite cumulativ, și anume ca acest act, pe de o parte, să producă în mod direct efecte asupra situației juridice a reclamantului și, pe de altă parte, să nu lase nicio putere de apreciere destinatarilor însărcinați cu punerea sa în aplicare, aceasta având un caracter pur automat și decurgând doar din reglementarea Uniunii, fără aplicarea altor norme intermediare (Ordonanța din 19 iunie 2008, *US Steel Košice/Comisia*, C-6/08 P, nepublicată, EU:C:2008:356, punctul 60, și Hotărârea din 6 noiembrie 2018, *Scuola Elementare Maria Montessori/Comisia*, *Comisia/Scuola Elementare Maria Montessori* și *Comisia/Ferracci*, C-622/16 P-C-624/16 P, EU:C:2018:873, punctul 42).

- 37 Aceeași este situația și atunci când posibilitatea destinatarilor de a nu aplica actul Uniunii contestat este pur teoretică, neexistând nicio îndoială cu privire la voința lor de a deduce consecințele conforme acestuia (a se vedea Ordonanța din 19 iunie 2008, *US Steel Košice/Comisia*, C-6/08 P, nepublicată, EU:C:2008:356, punctul 61 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 4 decembrie 2019, *Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/Comisia*, C-342/18 P, nepublicată, EU:C:2019:1043, punctul 39 și jurisprudența citată).
- 38 În speță, trebuie să se constate că, în general, începând de la intrarea în vigoare a directivei atacate, pentru operatorii de conducte de gaze, precum reclamanta, o parte dintre liniile lor de transport al gazelor, în speță partea situată între un stat membru și un stat terț până la teritoriul statelor membre sau cea situată în marea teritorială a statului membru, este potențial supusă obligațiilor prevăzute de Directiva 2009/73 și de dispozițiile naționale de transpunere a acestei din urmă directive, astfel cum a fost modificată.
- 39 Totuși, în ceea ce privește obligațiile concrete la care va fi de acum supusă, în temeiul dispozițiilor Directivei 2009/73 modificate, partea dintre liniile de transport al gazelor a anumitor operatori, ca reclamanta, precum și modul în care aceste obligații vor fi în mod exact definite, acestea depind de măsurile naționale de transpunere pe care statul membru în a cărui mare teritorială este situată această parte a conductei le va adopta sau le-a adoptat în temeiul articolului 2 din directiva atacată coroborat cu articolul 288 al treilea alineat TFUE, și aceasta cel mai târziu la 24 februarie 2020.
- 40 Astfel, o directivă nu poate, prin ea însăși, să creeze obligații în sarcina unui particular și, în consecință, nu poate fi invocată, ca atare, de autoritățile naționale împotriva operatorilor în lipsa unor măsuri de transpunere a directivei menționate adoptate în prealabil de aceste autorități (Hotărârea din 26 februarie 1986, *Marshall*, 152/84, EU:C:1986:84, punctul 48, și Ordonanța din 7 iulie 2014, *Group'Hygiène/Comisia*, T-202/13, EU:T:2014:664, punctul 33; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 1994, *Faccini Dori*, C-91/92, EU:C:1994:292, punctele 20 și 25).
- 41 Așadar, independent de aspectul dacă acestea sunt clare și suficient de precise, dispozițiile directivei atacate nu pot constitui, anterior și independent de adoptarea măsurilor naționale de transpunere, o sursă directă și imediată de obligații pentru reclamantă și care pot, în acest temei, să afecteze direct situația sa juridică în sensul articolului 263 al patrulea alineat TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 iunie 2000, *Salamanca și alții/Parlamentul și Consiliul*, T-172/98 și T-175/98-T-177/98, EU:T:2000:168, punctul 54, și Ordonanța din 7 iulie 2014, *Group'Hygiène/Comisia*, T-202/13, EU:T:2014:664, punctul 33). În special, autoritatea germană de reglementare nu poate, în lipsa adoptării, de către Republica Federală Germania, a măsurilor de transpunere a directivei atacate, să îi impună reclamantei respectarea obligațiilor nou-aplicabile situației sale, astfel cum prevede directiva menționată.
- 42 În această privință, împrejurarea că, de acum, activitățile reclamantei vor fi parțial reglementate de dreptul Uniunii, în speță de Directiva 2009/73 modificată, nu este în orice caz decât consecința alegerii sale de a-și dezvolta și de a-și menține activitatea pe teritoriul Uniunii, în speță în marea teritorială a unuia dintre statele membre ale Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 decembrie 2011, *Air Transport Association of America și alții*, C-366/10, EU:C:2011:864, punctele 127 și 128). Totuși, directiva atacată, ca atare și de la intrarea sa în vigoare, nu produce efecte imediate și concrete asupra situației juridice a operatorilor, precum reclamanta, și, în orice caz, nu înainte de expirarea termenului de transpunere prevăzut la articolul 2 alineatul (1) din aceasta.
- 43 De altfel, a admite punctul de vedere al reclamantei, potrivit căruia situația sa juridică a fost afectată în mod direct de intrarea în vigoare a directivei atacate, pentru motivul că exploatarea rețelei sale de conducte duble „Nord Stream” nu intra anterior în domeniul de aplicare material al Directivei 2009/73, ar însemna să se considere că, de fiecare dată când Uniunea legiferează din nou într-un domeniu, supunând operatorii unor obligații de care nu erau ținuti anterior, această legislație, chiar dacă ar fi adoptată sub forma unei directive și potrivit procedurii legislative ordinare, ar afecta în mod

necesar și direct operatorii în sensul articolului 263 al patrulea alineat TFUE. Or, o asemenea abordare ar fi contrară chiar textului articolului 288 al treilea paragraf TFUE, potrivit căruia „[d]irectiv[ele] [sunt] obligatori[i] pentru fiecare stat membru destinat cu privire la rezultatul care trebuie atins, lăsând autorităților naționale competența în ceea ce privește forma și mijloacele” și, în consecință, faptului că operatorii sunt în principiu afectați în ceea ce privește situația lor juridică prin măsurile naționale de transpunere a oricărei directive.

- 44 Astfel, în speță, operatorii, precum recurenta, vor fi sau sunt supuși, în condițiile reținute de statele membre, obligațiilor prevăzute de Directiva 2009/73, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, numai prin intermediul măsurilor naționale de transpunere a directivei atacate pe care aceste state membre, în speță Republica Federală Germania în cazul reclamantei, le vor adopta sau le-au adoptat (a se vedea în acest sens Ordonanța din 10 septembrie 2002, *Japan Tobacco și JT International/Parlamentul și Consiliul*, T-223/01, EU:T:2002:205, punctul 47, și Ordonanța din 7 iulie 2014, *Group’Hygiène/Comisia*, T-202/13, EU:T:2014:664, punctele 33 și 36).
- 45 Cu privire la acest aspect, pe de o parte, la data introducerii prezentei acțiuni, astfel de măsuri de transpunere nu existau în Republica Federală Germania. Pe de altă parte și în orice caz, contrar susținerilor reclamantei, trebuie să se constate că, în ceea ce privește măsurile naționale care aveau vocația de a fi adoptate de statele membre cel târziu la 24 februarie 2020, pentru ca obligațiile prevăzute de Directiva 2009/73, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, să devină obligatorii pentru operatori, statele membre menționate dispuneau de o putere de apreciere cu privire la punerea în aplicare a dispozițiilor acestei directive.
- 46 În acest mod, pe de o parte, în ceea ce privește obligațiile prevăzute la articolul 9 din Directiva 2009/73, astfel cum a fost modificată, statele membre au posibilitatea, în temeiul noii versiuni a alineatului (8) primul paragraf, precum și al alineatului (9) ale acestui articol 9, astfel cum au fost adăugate prin directiva atacată, de a decide să nu aplice obligația de separare a sistemelor de transport și a operatorilor de transport și de sistem, astfel cum este prevăzută la alineatul (1) al articolului 9 menționat. Mai precis, acestea „pot” decide astfel pentru porțiunea din sistemul de transport al gazelor care conectează un stat membru la o țară terță între frontiera statului membru respectiv și primul punct de conectare cu rețeaua statului membru respectiv, pe de o parte, în cazul în care sistemul de transport aparține, la 23 mai 2019, unei întreprinderi integrate vertical și, pe de altă parte, în cazul în care sistemul de transport aparține, la 23 mai 2019, unei întreprinderi integrate vertical și sunt în vigoare măsuri care garantează o independență mai efectivă a operatorului de transport și de sistem decât dispozițiile capitolului IV din Directiva 2009/73. De asemenea, în temeiul articolului 14 alineatul (1) din această directivă, astfel cum a fost adăugat prin directiva atacată, un stat membru poate decide să nu aplice articolul 9 alineatul (1) din directiva menționată și, la propunerea proprietarului sistemului de transport respectiv și cu aprobarea Comisiei, poate să desemneze un operator de sistem independent.
- 47 Pe de altă parte, în temeiul modificărilor aduse Directivei 2009/73 prin directiva atacată, în special cele privind articolul 36 și adăugarea articolului 49a, autoritățile naționale pot decide să acorde „noil[or] infrastructuri de gaze naturale de mari dimensiuni” și „liniil[or] de transport al gazelor între [statele] membr[e] și [țările] terț[e] finalizate înainte de 23 mai 2019”, derogări de la unele dintre articolele Directivei 2009/73 modificate, în speță, în ceea ce privește articolul 36, derogări de la articolele 9, 32, 33, 34, precum și de la articolul 41 alineatele (6), (8) și (10) și, în ceea ce privește articolul 49a, derogări de la articolele 9, 10, 11, 32 și de la articolul 41 alineatele (6), (8) și (10).
- 48 În această privință, astfel cum susține în mod întemeiat Parlamentul, revine statelor membre sarcina de a adopta măsurile naționale care permit operatorilor în cauză să solicite să beneficieze de aceste derogări, stabilind exact condițiile de obținere a acestor derogări având în vedere criteriile generale prevăzute la articolul 49a din Directiva 2009/73, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, și reglementând procedura care permite autorităților lor de reglementare naționale să se pronunțe cu privire la astfel de cereri în termenele prevăzute de directiva atacată. În plus, în scopul punerii în

aplicare a acestor condiții, autoritățile naționale de reglementare dispun de o largă putere de apreciere în ceea ce privește acordarea unor asemenea derogări și eventualele cerințe speciale care pot condiționa aceste derogări (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 decembrie 2019, *Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo/Comisia*, C-342/18 P, nepublicată, EU:C:2019:1043, punctele 48-53).

- 49 Din considerațiile care precedă rezultă că, în mod general, dispozițiile directivei atacate nu o privesc direct pe reclamantă.
- 50 Situația este aceeași în ceea ce privește singura dispoziție a cărei anulare o solicită reclamanta, și anume noul articol 49a alineatul (3) prima teză, introdus prin directiva atacată, potrivit căruia „[d]eciziile [de derogare] în temeiul alineatelor (1) și (2) [ale acestui articol 49a] se adoptă până la 24 mai 2020”. Astfel, această teză prevede o obligație ce revine autorităților naționale de reglementare, însărcinate să soluționeze cererile de derogare în temeiul acestei dispoziții, de a se pronunța cu privire la aceste cereri până cel mai târziu la 24 mai 2020. Această obligație de a acționa într-o limită temporală revine, așadar, în mod direct autorităților naționale.
- 51 În schimb, independent de existența unei marje de manevră a statelor membre în punerea în aplicare a acestei dispoziții a directivei atacate, obligația astfel prevăzută de legiuitorul Uniunii nu afectează în mod direct operatorii care formulează asemenea cereri de derogare sau care au, precum reclamanta, intenția de a le formula. Astfel, după cum susține Parlamentul, fără a fi contrazis în această privință de reclamantă, legea germană de transpunere a directivei atacate prevede că operatorii trebuiau să introducă o cerere de derogare cel târziu în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a acestei legi naționale. Așadar, prin această dispoziție națională este afectată în mod direct situația juridică a reclamantei, întrucât dreptul său de a solicita o derogare de la anumite obligații prevăzute de Directiva 2009/73, astfel cum a fost modificată prin directiva atacată, este reglementat, inclusiv din punct de vedere temporal, prin dispoziția națională menționată, atât în ceea ce privește termenul în care trebuie să fie formulată cererea, cât și în ceea ce privește termenul în care această cerere va fi soluționată. În plus, directiva atacată nu prevede ce consecință ar trebui dedusă, în privința unei cereri de derogare pendinte în fața unei autorități naționale, în cazul în care această autoritate nu ar fi în măsură să respecte termenul de 24 mai 2020, astfel cum este prevăzut de directiva menționată, pentru a se pronunța cu privire la cererea menționată.
- 52 În sfârșit, reclamanta nu se poate prevala de soluția reținută de Tribunal în Hotărârea din 7 octombrie 2009, *Vischim/Comisia* (T-380/06, EU:T:2009:392). Astfel, reiese, desigur, din această hotărâre, în special din cuprinsul punctului 58 din aceasta, că Tribunalul a recunoscut, în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, că directiva contestată o privea direct și individual pe reclamantă, prin faptul că această din urmă directivă înscrisa o substanță chimică în anexa la directiva de bază, a cărei măsură de punere în aplicare o constituia. Trebuie să se constate însă că această poziție jurisprudențială se explica prin calitățile specifice ale acestei reclamante. Astfel, aceasta era autoarea notificării care a condus, pe de o parte, la procedura de examinare a substanței chimice, procedura care viza în mod specific unul dintre produsele sale și, pe de altă parte, la înscrierea acestei substanțe. În plus, ea era titulara unor autorizații existente pentru produse farmaceutice care conțineau substanța chimică menționată. Astfel, această situație de fapt nu este deloc comparabilă cu prezenta cauză.
- 53 Din ansamblul considerațiilor care precedă rezultă că nici directiva atacată, nici dispoziția acestei directive a cărei anulare parțială o solicită aceasta în speță nu o privesc direct pe reclamantă.

Cu privire la afectarea individuală a reclamantei

- 54 Parlamentul susține că reclamanta nu este vizată individual. În ceea ce privește împrejurarea potrivit căreia un număr limitat de operatori ar fi afectați de directiva atacată, acesta apreciază, pe de o parte, că posibilitatea de a stabili, mai mult sau mai puțin precis, numărul sau chiar identitatea persoanelor cărora li se aplică această directivă nu este suficient pentru a stabili că reclamanta este vizată individual

și, pe de altă parte, că acest număr limitat se explică prin caracteristicile de oligopol ale sectorului în cauză, respectiv transportul de gaze prin conducte. În orice caz, reclamanta nu ar fi dobândit, la data adoptării directivei atacate, drepturi specifice de exploatare a infrastructurii sale de gaze naturale, în speță dreptul de a o exploata liberă de dreptul Uniunii în afara teritoriului terestru al statelor membre. Pe de altă parte, aceasta nu ar fi demonstrat existența unor caracteristici care îi sunt proprii sau care ar trebui să diferențieze rețeaua de două conducte „Nord Stream” de orice altă interconexiune transfrontalieră care se află, în mod efectiv sau potențial, într-o situație identică sau analogă. În ceea ce privește repercusiunile economice ale directivei atacate asupra activităților reclamantei, astfel de efecte nu pot dovedi că este afectată individual de directiva menționată.

- 55 Consiliul susține că directiva atacată nu o privește individual pe reclamantă, întrucât, chiar admitând că aceasta ar putea avea consecințe juridice asupra situației sale, reiese că dispozițiile directivei menționate se aplică unor situații juridice determinate obiectiv și că acestea nu o individualizează pe reclamantă ca pe un destinatar al unei decizii individuale. Astfel, directiva atacată s-ar aplica tuturor conductelor de transport de gaze între un stat membru și un stat terț, fie că este vorba despre conducte terestre sau maritime ori chiar de conducte preexistente, terminate sau noi, ori chiar de conducte de transport care, la finalizarea ieșirii Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord din Uniune, au devenit conducte între un stat membru și un stat terț, ori chiar conducte care vor fi integrate în domeniul de aplicare al directivei menționate ca urmare a aderării a noi state membre la Uniune.
- 56 Pe de altă parte, potrivit Consiliului, reclamanta nu poate pretinde că deține un drept dobândit de a-și menține pretinsul statut anterior de operator al unui sistem nereglementat de dreptul Uniunii. Astfel, aceasta ar echivala cu a interzice colegiilor Uniunii să adopte orice normă nouă cu aplicabilitate generală pentru exploatarea conductelor de transport de gaze între un stat membru și un stat terț până la teritoriul statului membru sau până la marea teritorială a acestui stat membru. În orice caz, directiva atacată nu ar fi adus atingere conținutului sau exercitării de către reclamantă a unui drept specific sau exclusiv preexistent.
- 57 Reclamanta susține că directiva atacată o privește individual, întrucât aparține unui cerc închis și limitat de cinci operatori afectați de aceasta, și anume proprietarii și operatorii de conducte deja finalizate și funcționale la 23 mai 2019, care leagă prin mare țări terțe și state membre ale Uniunii și includ un punct de interconexiune situat pe teritoriul Uniunii. Potrivit reclamantei, directiva atacată a avut drept efect faptul că toți acești operatori au intrat sub incidența tuturor obligațiilor normative ale Directivei 2009/73 și a celor stabilite în legislațiile naționale de transpunere, într-un moment în care toate deciziile de investiții referitoare la infrastructurile lor fuseseră deja luate de mult timp, iar infrastructurile menționate erau deja construite și date în exploatare. Astfel, spre deosebire de operatorii infrastructurilor care vor fi construite în viitor ținând seama de această nouă obligație normativă, operatorii precum reclamanta ar fi fost privați, prin directiva atacată, de statutul lor de operatori ai unui sistem nereglementat. Condițiile de exercitare a activităților lor ar fi fără îndoială mai puțin favorabile decât înainte, în sensul punctului 61 din Hotărârea din 27 februarie 2014, *Stichting Woonpunt și alții/Comisia* (C-132/12 P, EU:C:2014:100), deoarece ar fi afectate de o modificare fundamentală a dreptului aplicabil infrastructurilor lor, iar aceasta ar fi avut consecințe importante asupra structurilor de finanțare a infrastructurilor respective, precum și asupra parteneriatelor lor cu furnizori de gaz precum Gazprom export, unicul client al reclamantei. În plus, acești operatori s-ar distinge de operatorii viitori, întrucât, pentru aceștia, infrastructurile pe care vor trebui să le construiască în viitor nu vor fi, prin definiție, infrastructuri operaționale la data de 23 mai 2019 în sensul directivei atacate.
- 58 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, persoanele fizice sau juridice, altele decât destinatarii unui act al Uniunii, nu îndeplinesc condiția referitoare la afectarea individuală în sensul celei de a doua posibilități de la articolul 263 al patrulea paragraf TFUE decât dacă actul atacat le aduce atingere în temeiul anumitor calități care le sunt specifice sau al unei situații de fapt care le caracterizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, le

individualizează într-un mod analog cu destinatarul (Hotărârea din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia, 25/62, EU:C:1963:17, și Hotărârea din 3 octombrie 2013, Inuit Tapiriit Kanatami și alții/Parlamentul și Consiliul, C-583/11 P, EU:C:2013:625, punctul 72).

- 59 În speță, reclamanta apreciază că directiva atacată și în special dispoziția din această directivă a cărei anulare parțială o solicită o privesc individual, pentru motivul că ar aparține unui cerc restrâns de operatori economici afectați în mod deosebit prin directiva atacată într-un mod similar celui în care ar fi destinatarii deciziilor individuale. Acest cerc ar fi format din proprietarii și din operatorii de conducte deja finalizate și funcționale la 23 mai 2019, situate în marea teritorială a unor țări terțe și care includ un punct de interconexiune situat pe teritoriul Uniunii. Astfel, ar exista numai cinci conducte afectate de directiva atacată, și anume cea exploatată de reclamantă, precum și conductele Greenstream, Medgaz, Maghreb-Europe Gas Pipeline și Transmed.
- 60 În această privință, trebuie amintit că posibilitatea de a determina, cu mai mare sau cu mai mică precizie, numărul ori chiar identitatea subiectelor de drept cărora li se aplică o măsură a Uniunii nu presupune în niciun caz că aceste subiecte trebuie considerate vizate în mod individual de măsura respectivă atunci când este cert că această aplicare se realizează pe baza unei situații obiective de drept sau de fapt definite de actul în cauză (a se vedea Hotărârea din 28 aprilie 2015, T & L Sugars și Sidul Açucares/Comisia, C-456/13 P, EU:C:2015:284, punctul 64 și jurisprudența citată).
- 61 Or, în ceea ce privește conductele menționate de reclamantă, inclusiv cea a cărei operator este, trebuie să se constate că aplicarea directivei atacate în privința acestora se realizează în temeiul unei situații obiective de drept și de fapt prevăzute de această directivă. Astfel, potrivit criteriului obiectiv reținut de legiuitor la articolul 49a alineatul (1), astfel cum a fost adăugat la Directiva 2009/73 prin directiva atacată, aceasta se aplică liniilor de transport al gazelor care erau finalizate înainte de 23 mai 2019, data intrării în vigoare a hotărârii atacate. În plus, astfel cum susține în esență Parlamentul, numărul limitat de operatori vizați de directiva atacată se explică, pe de o parte, prin faptul că aceasta reglementează infrastructuri de gaze naturale de mari dimensiuni deosebit de oneroase care, ținând seama de constrângerile spațiale, economice și geopolitice, sunt în număr limitat pe teritoriul Uniunii și, pe de altă parte, prin împrejurarea că directiva menționată le reglementează numai pe cele, în număr și mai redus, care leagă Uniunea de state terțe.
- 62 Astfel, ținând seama de domeniul economic specific în cauză, împrejurarea că directiva atacată are vocația de a reglementa numai un număr limitat de operatori, identificați sau care pot fi identificați cu ocazia adoptării acestei directive, nu permite să se considere că directiva menționată îi privea individual pe acești operatori în același mod ca destinatarii acestui act sau ca destinatarii unor decizii individuale.
- 63 Este adevărat că, în Hotărârea din 18 mai 1994, Codorniu/Consiliul (C-309/89, EU:C:1994:197), Curtea a recunoscut că o dispoziție de natură normativă poate, în anumite împrejurări, să privească individual anumiți operatori economici interesați. Totuși, această jurisprudență nu poate fi invocată în prezenta cauză, deoarece, spre deosebire de regulamentul contestat în această cauză, directiva atacată în speță nu a adus atingere unor drepturi specifice ale reclamantei (a se vedea în acest sens Ordonanța din 23 noiembrie 1995, Asocarne/Consiliul, C-10/95 P, EU:C:1995:406, punctul 43). Situația este aceeași în ceea ce privește referirea la Hotărârea din 27 februarie 2014, Stichting Woonlinie și alții/Comisia (C-133/12 P, EU:C:2014:105).
- 64 Astfel, în speță, spre deosebire de ceea ce susține reclamanta și așa cum s-a constatat la punctul 42 de mai sus, aceasta nu dispunea de dreptul de a exploata și/sau de a continua să exploateze rețeaua de două conducte „Nord Stream”, fiind în același timp liberă de orice constrângere normativă a Uniunii, cel puțin în ceea ce privește partea din această linie de transport al gazului aflată pe teritoriul Uniunii, în speță în marea interioară a unui stat membru. Așadar, împrejurarea că, la adoptarea directivei atacate, ea făcea parte dintr-un cerc restrâns, identificat sau identificabil, de operatori vizați de extinderea domeniului de aplicare teritorial și/sau material al Directivei 2009/73 nu permite să se considere că directiva atacată o privește individual, din moment ce este cert că aplicarea sa se

realizează în temeiul unei situații obiective de drept și de fapt definite de legiuitorul Uniunii în actul în cauză. În plus, reclamanta nu a demonstrat că acest legiuitor a adoptat directiva atacată ținând seama de particularitățile situației reclamantei sau de cea a celorlalte patru conducte menționate de aceasta din urmă, care erau deja operaționale la 23 mai 2019.

- 65 În sfârșit, în ceea ce privește argumentația reclamantei întemeiată pe impactul economic important al directivei atacate asupra activităților sale de operator al conductei „Nord Stream”, trebuie amintit că nu este suficient ca anumiți operatori să fie mai afectați din punct de vedere economic de un act cu aplicabilitate generală decât alții pentru a fi individualizați în raport cu acești alți operatori, atât timp cât, precum în speță, aplicarea acestui act se realizează, în orice caz, în temeiul unei situații determinate în mod obiectiv (a se vedea în acest sens Ordonanța din 18 decembrie 1997, Sveriges Betodlares și Henrikson/Comisia, C-409/96 P, EU:C:1997:635, punctul 37, Hotărârea din 2 martie 2010, Arcelor/Parlamentul și Consiliul, T-16/04, EU:T:2010:54, punctul 106, și Hotărârea din 16 decembrie 2011, Enviro Tech Europe și Enviro Tech International/Comisia, T-291/04, EU:T:2011:760, punctul 110).
- 66 În plus, simpla împrejurare că un reclamant poate pierde o sursă importantă de venituri ca urmare a unei reglementări noi a Uniunii nu dovedește că acesta se află într-o situație specifică și nu este suficientă pentru a demonstra că această reglementare o privește individual. Astfel, în această privință, un reclamant trebuie să aducă în fața Tribunalului, ceea ce lipsește în speță, proba împrejurărilor care permit să se considere că prejudiciul pretins suferit este de natură să îl individualizeze în raport cu orice alt operator economic vizat de reglementarea menționată în același mod ca și el (Hotărârea din 16 decembrie 2011, Enviro Tech Europe și Enviro Tech International/Comisia, T-291/04, EU:T:2011:760, punctul 110).
- 67 Din ansamblul considerațiilor ce precedă rezultă că directiva atacată nu o privește pe reclamantă nici individual.
- 68 Prin urmare, fără a fi necesară pronunțarea cu privire la existența unui interes de a exercita acțiunea al reclamantei sau cu privire la admisibilitatea concluziilor în măsura în care acestea vizează doar o anulare parțială a directivei atacate, acțiunea trebuie respinsă ca inadmisibilă.

Cu privire la cererile de intervenție

- 69 Conform articolului 144 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, atunci când pârâtul depune o excepție de inadmisibilitate sau de necompetență, prevăzută la articolul 130 alineatul (1), pronunțarea asupra cererii de intervenție nu are loc decât după respingerea excepției sau după unirea acesteia cu fondul. În plus, în conformitate cu articolul 142 alineatul (2) din același regulament, intervenția rămâne fără obiect, printre altele, atunci când cererea introductivă este declarată inadmisibilă.
- 70 Or, dat fiind că excepțiile de inadmisibilitate au fost admise în speță și că, în consecință, prezenta ordonanță pune capăt prezentei proceduri, nu mai este necesară pronunțarea cu privire la cererile de intervenție formulate de Republica Estonia, de Republica Letonia, de Republica Lituania, de Republica Polonă și de Comisie.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 71 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Parlamentul și Consiliul au solicitat aceasta, este necesară obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

- 72 Conform articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. În plus, în conformitate cu articolul 144 alineatul (10) din acest regulament, dacă judecata în cauza principală se finalizează înainte de pronunțarea cu privire la o cerere de intervenție, autorul cererii de intervenție și părțile principale suportă, fiecare, propriile cheltuieli de judecată aferente cererii de intervenție. În consecință, reclamanta, Parlamentul și Consiliul, precum și Republica Estonia, Republica Letonia, Republica Lituania, Republica Polonă și Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată aferente cererilor de intervenție.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a opta)

dispune:

- 1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă.**
- 2) Constată că nu mai este necesar să se pronunțe cu privire la cererile de intervenție formulate de Republica Estonia, de Republica Letonia, de Republica Lituania, de Republica Polonă și de Comisia Europeană.**
- 3) Obligă Nord Stream AG la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Parlamentul European și de Consiliul Uniunii Europene, cu excepția celor aferente cererilor de intervenție.**
- 4) Nord Stream, Parlamentul și Consiliul, precum și Republica Estonia, Republica Letonia, Republica Lituania, Republica Polonă și Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată aferente cererilor de intervenție.**

Luxemburg, 20 mai 2020.

Grefier
E. Coulon

Președinte
J. Svenningsen